

Arrest

nr. 68 502 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. VAN HOECKE en van advocaat N. LUCAS HABA, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 1 augustus 1998 België binnen en dient een asielaanvraag in op 3 augustus 1998.

Op 17 november 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 oktober 1999 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 6 september 1999 dient verzoekster onder de *alias* V.K., van Servische nationaliteit, een asielaanvraag in. Op 28 oktober 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster dient tegen deze beslissing een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 januari 2000 dient de echtgenoot van verzoekster voor zichzelf, voor verzoekster en voor hun twee kinderen een aanvraag in tot regularisatie op basis van de wet van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Op 6 september 2001 verwerpt de minister van Binnenlandse Zaken deze aanvraag.

Op 30 oktober 2002 dient verzoekster onder de *alias* V.K., van Servische nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij beroept zich daarbij op de lange duur van haar asielpcedure die dan nog steeds hangende is.

Op 25 maart 2005 worden verzoekster en haar twee kinderen onder hun *alias* gemachtigd tot een onbeperkt verblijf in het Rijk.

Als gevolg van deze machtiging tot onbeperkt verblijf werd de nog hangende asielaanvraag die verzoekster onder haar *alias* had ingediend, zonder voorwerp.

Intussen had ook de echtgenoot van verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, aangevraagd op 9 februari 2004. Deze aanvraag werd op 20 november 2006 zonder voorwerp verklaard omdat de echtgenoot reeds een aanvraag had ingediend op basis van de wet van 22 december 1999.

Een aanvraag van verzoeksters echtgenoot van 27 december 2006 wordt op 7 februari 2008 om dezelfde reden zonder voorwerp verklaard.

Op 15 januari 2009 dient de echtgenoot van verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard en verzoeksters echtgenoot wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 17 september 2009 dient verzoeksters echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf waarbij hij verwijst naar zijn reeds ingediende aanvraag en naar de instructie van 19 juli 2009. Op 16 november 2009 wordt verzoeksters echtgenoot gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 18 januari 2011 biedt verzoekster zich aan bij de gemeente. Naar aanleiding van een onderzoek inzake de schoolplicht van haar kinderen, meldt verzoekster dat haar kinderen wel ingeschreven zijn in een school maar onder hun echte naam. Zij vermeldt haar echte naam en deelt mee dat zij en de kinderen geregulariseerd zijn onder een *alias*.

Op 19 januari 2011 wordt verzoekster verzocht om documenten voor te leggen inzake haar juiste identiteit en een geschreven verklaring waarom ze van identiteit en nationaliteit wijzigt.

Op 7 februari 2011 legt verzoekster de gevraagde documenten voor.

In antwoord op een vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken laat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 4 maart 2011 het volgende weten:

“(…)

Het CGVS had sneller een beslissing kunnen nemen, indien de betrokken personen onmiddellijk de waarheid met betrekking tot hun identiteit, herkomst en reden van vertrek meegedeeld hadden. Hun eerste aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 11/10/1999. Bij het andere dossier heeft het CGVS een technische weigering genomen omdat mevrouw niet reageerde op de vraag om inlichtingen.

“(…)”

Op 7 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, R. S., attaché, genomen op 07.07.2011 wordt aan L., S. geboren op (...) te S., L. Albanese nationaliteit, gekend onder haar alias K., V. geboren te P. op (in) (...), en welke verklaarde van Servische nationaliteit te zijn, en haar minderjarige kinderen: L., E. geboren op 06.07.1997 geboren op B., L. Albanese nationaliteit gekend onder zijn alias K., D. ° P. op 10.10.1986 nationaliteit Servië Montenegro en L., B. geboren op 08.02.1999 te Antwerpen, Albanese nationaliteit gekend onder zijn alias K., K. geboren te P. op 14.02.1999 nationaliteit Servië-Montenegro.

het bevel gegeven om uiterlijk: op 19 aug 2011 om middernacht het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

Art 13 §2bis van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Betrokkene diende op 06.09.1999 een asielaanvraag in met als identiteit K. V., samen met haar twee minderjarige kinderen K., D. en K. K. Zij verklaarde dat 6 dagen voor haar vlucht naar België haar man gearresteerd was door de politie op verdenking van lidmaatschap van het UCK. Een paar dagen later werd hun huis in brand gestoken. Ze verklaarde dat ze niet wist wat er verder met haar man gebeurd was. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 28.10.1999. De betrokkene ging in beroep bij het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS). Op 30.10.02 diende ze een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging van een verblijf van langer dan drie maanden op basis van het toenmalig artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Zij baseerde deze aanvraag op de volgende elementen: de lange nog lopende asielprocedure, schoolgaande kinderen en integratie. Deze aanvraag had de DVZ nooit bereikt en dus werd ze opnieuw doorgestuurd op 30.11.04. Op 30.02.05 werd het verblijf van onbepaalde duur haar toegestaan omwille van de lange asielprocedure met schoolgaande kinderen. De betrokkene werd in het bezit gesteld van een BIVR van onbepaalde duur op 25.03.05. Op 19.01.2011 legt de betrokkene bij de gemeente Albanese paspoorten neer voor zichzelf en haar kinderen. Hieruit blijkt dat haar werkelijke identiteit is: L., S. geboren te S. C., L. op 06.01.1977. De werkelijke identiteit van haar zoon D. is L., E. geboren te B., L. op 06.07.1997. De werkelijke identiteit van haar zoon K. is L., B. geboren op 08.02.1999 in Antwerpen, dus vóór de asielaanvraag. Allen hebben de Albanese nationaliteit. Mevrouw en haar oudste zoon zijn onder hun werkelijke identiteit gekend bij de DVZ. Op 03.08.1998 heeft de betrokkene samen met haar echtgenoot L. G. eveneens Albanees, asiel aangevraagd in België. Zij verwees toen naar de problemen die haar echtgenoot als politieagent in Albanië gekend had. Deze asielaanvraag werd onontvankelijk gezet door de DVZ. Het CGVS nam op 11.10.1999 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Mevrouw heeft dus op het ogenblik dat haar eerste asielaanvraag onder haar werkelijke identiteit nog lopende was, zonder haar echtgenoot maar met hun twee kinderen asiel aangevraagd onder een valse identiteit, nationaliteit en met een verzonnen asielrelaas. Het CGVS bevestigt ons dat zij sneller een beslissing hadden kunnen nemen inzake de tweede asielaanvraag had mevrouw meteen haar ware identiteit nationaliteit en reden van vertrek naar België verklaard. De betrokkene heeft dus de lange asielprocedure zelf in de hand gewerkt door de gehele duur van de asielprocedure vast te houden aan haar valse verklaringen en die op geen enkel moment te corrigeren. Daarenboven zou mevrouw haar identiteitsgegevens en die van haar kinderen niet verbeterd hebben mocht zij geen problemen gekregen hebben met de schoolplicht van haar kinderen. Beide jongens gaan immers naar school onder hun echte naam,

waaronder ze geen verblijfsrecht hebben. De elementen van integratie en scolariteit van de kinderen die naast de lange asielpcedure werden aangehaald bij de regularisatieaanvraag zijn reëel maar konden enkel ontstaan doordat mevrouw een op leugens gebaseerde asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Het is duidelijk dat de betrokkene valse verklaringen heeft afgelegd bij haar tweede asielaanvraag en dat deze valse verklaringen beslissend waren voor het verkrijgen van een verblijfsrecht voor zichzelf en haar twee kinderen. Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel en het algemeen rechtprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht van mevrouw en haar minderjarige kinderen ingetrokken en dienen de verblijfstitels te worden ingehouden.
(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*"Schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
Voor wat betreft de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel is verzoekster van mening dat deze geschonden zijn.*

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de regularisatieaanvraag van verzoekster op grond van artikel 9.3 Vreemdelingenwet gegrond verklaard werd wegens de langlopende asielpcedure en de schoolgaande kinderen. Aan verzoekster werd enkel en alleen de regularisatie toegekend op grond van de combinatie langlopende asielpcedure en schoolgaande kinderen.

Er wordt echter helemaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster op 6.9.1999 een asielaanvraag indiende met een valse nationaliteit en identiteit en dat deze asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard door DVZ op 28.10.1999. Dit is dus minder dan twee maanden na de asielaanvraag...

Door verzoekster werd dringend beroep aangetekend. Dit kan verzoekster niet kwalijk genomen worden vermits in 85% van de onontvankelijk verklaarde beslissingen door de asielzoeker dringend beroep werd aangetekend. Het aantekenen van dringend beroep heeft niets te maken met het feit dat verzoekster een valse Identiteit had en een valse nationaliteit (Stuk 2).

Daarna heeft het jaren geduurd voordat verzoekster een uitnodiging ontving voor een interview. Deze langdurige periode heeft niets te maken met de Albanese of Kosovaarse nationaliteit maar alles met de ontzettend grote achterstand bij het CGVS.

Op het ogenblik dat er door verzoekster een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9.3. Vreemdelingenwet werd verzonden (30.10.2002) was, er reeds drie jaar verlopen na de beslissing van DVZ op 28,10.1999.

De motivering in de bestreden beslissing dat verzoekster zelf de lange asielpcedure in de hand heeft gewerkt door de gehele duur van de asielpcedure vast te houden aan haar valse verklaringen is een loze bewering en absoluut niet gesteund op vaststellingen of vergelijkingen met andere dossiers.

Verzoekster is van mening dat het feit dat haar asielpcedure langdurig is geweest enkel en alleen te wijten is aan de enorme achterstand in het CGVS bij de behandeling van de dossiers en door de beslissing om de werkwijze te veranderen en het principe LIFO toe te passen, nl. Last In First Out. Dit had als gevolg dat de recentste asielaanvragen onmiddellijk behandeld werden en de oude asielaanvragen in het archief bleven rusten.

Verzoekster is van mening dat dit de enige reden is van het stilliggen van haar dossier in het CGVS.

Verder beroept verzoekster zich op het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben na hun gemeenschappelijke asielaanvraag op 3.8.1998 en na de onontvankelijk verklaring door DVZ ruzie gekregen en zij zijn uit elkaar gegaan. Zoals in de uiteenzetting der feiten reeds werd gezegd was verzoekster op dat ogenblik zwanger en moeder van een baby. Verzoekster stond er alleen voor en een terugkeer naar Albanië als alleenstaande moeder heeft zij nauwelijks overwogen en dit gelet op de schrijnende toestanden op alle vlakken in Albanië.

Verzoekster had weinig andere keuzes dan opnieuw een asielaanvraag te doen en zij heeft haar naam, identiteit en nationaliteit van haar oudste zoon E. veranderd.

Iedere zwangere vrouw met een baby zou waarschijnlijk hetzelfde doen en zeer waarschijnlijk zou haar dit door zeer weinig personen kwalijk genomen worden.

Verzoekster vraagt om rekening te willen houden met deze omstandigheden en haar beslissing om een asielaanvraag te doen met valse identiteit in alle redelijkheid te willen onderzoeken.

Verder bevestigt verzoekster nogmaals dat zij niet bewust gewacht heeft met het meedelen van haar echte identiteit en nationaliteit tot op het ogenblik dat zij aangifte heeft gedaan maar dat zij reeds in de jaren voordien hiervan mededeling heeft gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Antwerpen maar dat hij steeds geantwoord werd dat er internationale paspoorten door haar dienden meegedeeld te worden.

Nog in verband met het redelijkheidbeginsel vraagt verzoekster om rekening te willen houden met het feit dat haar oudste zoon op het ogenblik van zijn aankomst in België één jaar oud was en dat haar jongste zoon in België is geboren. De kinderen hebben enkel en alleen Nederlandstalige scholen bezocht en zij hebben hun volledige leven in België opgebouwd met sociale contacten, vrienden, levensomstandigheden, gewoonten, enz. L.E. is op dit ogenblik 14 jaar en L. B. 12 jaar. Zij hebben niets te zoeken in Albanië en zij wagen om ook hierover in alle redelijkheid een beslissing te willen nemen,

Voor wat betreft het zorgvuldigheidbeginsel is verzoekster van mening dat hier eveneens sprake is van een schending omdat er in de bestreden beslissing slechts een gedeeltelijk feitenrelaas werd gegeven.

In de bestreden beslissing wordt enkel en alleen het dossier beschouwd van verzoekster en wordt er besloten dat de valse verklaringen van verzoekster beslissend waren voor het verkrijgen van een verblijfsrecht voor zichzelf en voor de twee kinderen.

In de bestreden beslissing wordt echter nergens vermeld dat de echtgenoot van verzoekster, de heer L. G., die een asielaanvraag heeft gedaan met zijn echte naam en echte nationaliteit, eveneens werd geregulariseerd en dat L. G. op 17.12.2009 een BIVR ontving met onbeperkt verblijf.

Indien verzoekster samen met haar echtgenoot was gebleven of indien de kinderen bij hun vader hadden ingewoond, was het volledige gezin geregulariseerd geworden op 17.12.2009.

Meer nog: wanneer verzoekster en haar kinderen bij haar echtgenoot en vader waren gebleven was het zo goed als 100% zeker dat de familie veel sneller geregulariseerd kon worden. Verzoekster wijst naar het regularisatiecriterium dat door de Minister van Binnenlandse Zaken Turtelboom op 27 maart 2009 werd afgekondigd, nl. de regularisatie voor gezinnen met schoolgaande kinderen van wie de asielprocedure langer dan één jaar heeft geduurd. De asielaanvraag die door L. G. werd ingediend op 3.8.1998 werd door het CGVS afgesloten op 11.10.1999. De asielprocedure had dus langer dan één jaar geduurd en op basis van het regularisatiecriterium van 27 maart 2009 zou het volledige gezin geregulariseerd zijn geweest.

Dit zijn feitelijke omstandigheden die in de bestreden beslissing niet vermeld worden en waarmee geen rekening wordt gehouden door verwerende partij. Het uiteindelijke resultaat, een regularisatie met onbeperkt verblijf in België, zou voor verzoekster en haar beide kinderen eveneens toegekend worden."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekster onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Inzake verzoeksters beschouwingen betreffende de lange duur van haar asielprocedure merkt de verwerende partij op dat deze volledig in strijd zijn met de stukken van het administratief dossier. In het schrijven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2011 wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen sneller een beslissing had kunnen nemen indien de betrokken personen onmiddellijk de waarheid met betrekking tot hun identiteit, herkomst en reden van vertrek meegedeeld hadden.

De verwerende partij merkt vervolgens op dat verzoekster valse verklaringen heeft afgelegd tijdens haar tweede asielaanvraag en dat deze valse verklaringen beslissend waren voor het verkrijgen van een verblijfsrecht voor zichzelf en haar twee kinderen, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is om het verblijfsrecht van verzoekster en haar kinderen in te trekken en haar bevel te geven om het grondgebied te verlaten en dit in overeenstemming met artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsprincipe van *fraus omnia corrumpit*.

Wat het naar school gaan van de kinderen in België betreft, merkt de verwerende partij op dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden in geval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt dat de scholing in het land van herkomst van die aard zou zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden na opgenomen te zijn geweest in het Belgische schoolsysteem. De verwerende partij wijst erop dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakte om een asielaanvraag en verblijfsmachtiging aan te vragen onder een valse identiteit en dat zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden ten gevolge van de keuze die zij maakte. Verzoekster is dan ook zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin zij zich thans bevindt en de gevolgen daarvan voor zichzelf en haar omgeving.

Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de verwerende partij op dat haar niet kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met hypothetische feiten en aanvragen die niet zijn gebeurd. Verzoekster kan haar eigen onzorgvuldig en frauduleus handelen thans niet proberen te verschuiven op de overheid.

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf: verzoekster heeft samen met haar minderjarige kinderen een asielaanvraag ingediend onder een valse identiteit, ze diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf waarin ze zich beriep op de nog lopende asielprocedure, de schoolgaande kinderen en integratie, het verblijf werd haar toegestaan omwille van de lange asielprocedure met schoolgaande kinderen; in januari 2011 legt verzoekster paspoorten voor waaruit haar werkelijke identiteit en die van de kinderen blijkt; het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat het sneller een beslissing had kunnen nemen indien verzoekster haar ware identiteit en nationaliteit bekend had gemaakt; verzoekster heeft dus de lange asielprocedure zelf in de hand gewerkt door vast te houden aan haar valse verklaringen; zij zou bovendien haar identiteitsgegevens en die van haar kinderen niet hebben verbeterd mocht zij geen problemen hebben gekregen met de schoolplicht van haar kinderen; verzoekster heeft valse verklaringen afgelegd tijdens haar asielprocedure en deze valse verklaringen waren beslissend voor het verkrijgen van een verblijfsrecht voor zichzelf en haar twee kinderen; overeenkomstig artikel 13, § 2bis en het algemeen rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" wordt het verblijfsrecht van verzoekster en haar minderjarige kinderen ingetrokken.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt

wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij op 6 september 1999 een asielaanvraag indiende met een valse nationaliteit en identiteit en dat deze aanvraag na twee maanden onontvankelijk werd verklaard.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing het tegendeel blijkt: *“Betrokkene diende op 06.09.1999 een asielaanvraag in met als identiteit K. V., samen met haar twee midnerjarige kinderen K., D. en K. K. Zij verklaarde dat 6 dagen voor haar vlucht naar Blegië haar man gearresteerd was door de politie op verdenking van lidmaatschap van het UCK. Een paar dagen later werd hun huis in brand gestoken. Ze verklaarde dat ze niet wist wat er verder met haar man gebeurd was. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 28.10.1999.”* Verzoekster kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat met deze aanvraag geen rekening werd gehouden.

Verzoekster voert aan dat haar niet kwalijk kan worden genomen dat ze tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing een dringend beroep heeft ingesteld bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat de lange duur van dit dringend beroep haar niet kan worden aangewreven: er was in die periode een grote achterstand bij het Commissariaat-generaal en de werkwijze was om het LIFO principe toe te passen, zodat haar asielaanvraag in het archief bleef rusten en de duur van de asielprocedure daaraan te wijten is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 februari 2011 volgende vraag gesteld heeft aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen:

“Had het CGVS eerder een beslissing kunnen nemen inzake de asielaanvraag van K.V., indien zij van deze valse identiteit en nationaliteit op de hoogte was geweest?”

Het antwoord van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2011 luidt als volgt:

“(…)

Het CGVS had sneller een beslissing kunnen nemen, indien de betrokken personen onmiddellijk de waarheid met betrekking tot hun identiteit, herkomst en reden van vertrek meegedeeld hadden. Hun eerste aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 11/10/1999. Bij het andere dossier heeft het CGVS een technische weigering genomen omdat mevrouw niet reageerde op de vraag om inlichtingen.

Dit geldt in de regel voor alle personen voor wie er wordt vastgesteld dat zij niet de waarheid meedelen met betrekking tot hun identiteit, herkomst, of reden van vertrek. Dus voor alle personen voor wie er een negatieve beslissing omwille van een tekort aan geloofwaardigheid wordt vastgesteld.

(…).”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen:

“Mevrouw heeft dus op het ogenblik dat haar eerste asielaanvraag onder haar werkelijke identiteit nog lopende was, zonder haar echtgenoot maar met hun twee kinderen asiel aangevraagd onder een valse identiteit, nationaliteit en met een verzonnen asielrelaas. Het CGVS bevestigt ons dat zij sneller een beslissing hadden kunnen nemen inzake de tweede asielaanvraag had mevrouw meteen haar ware identiteit nationaliteit en reden van vertrek naar België verklaard. De betrokkene heeft dus de lange asielprocedure zelf in de hand gewerkt door de gehele duur van de asielprocedure vast te houden aan haar valse verklaringen en die op geen enkel moment te corrigeren.”

De vaststelling in de bestreden beslissing steunt bijgevolg op de stukken van het dossier en verzoekster kan niet voorhouden dat de lange duur van haar asielprocedure onder een valse naam – die aan de basis lag van haar regularisatie - haar niet kan worden toegeschreven. De Raad merkt hierbij op dat verzoeksters asielaanvraag die zij op 3 augustus 1998 onder haar echte naam heeft ingediend, veel sneller was afgehandeld, namelijk met een onontvankelijkverklaring op 17 november 1998 en een

bevestigende beslissing op 11 oktober 1999, wat strookt met de verklaring dat er sneller een beslissing kan worden genomen als een asielzoeker de waarheid vertelt.

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitevinding en verzoekster kan niet voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Verzoekster voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel: zij beroept zich op haar situatie van alleenstaande zwangere vrouw met een baby en dat zij weinig andere keuzes had dan opnieuw een asielaanvraag in te dienen, waarbij zij dan een andere identiteit heeft gebruikt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet geeft aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. Verzoekster ontkent niet dat zij onder een valse identiteit een asielaanvraag en vervolgens een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend en dat zij haar werkelijke identiteit pas bekend maakte toen bleek dat haar kinderen naar school gingen onder hun echte naam en niet onder de naam waarmee ze geregulariseerd waren, zodat ze een vraag kreeg betreffende de schoolplicht van haar kinderen.

Verzoeksters uitleg dat zij indertijd als alleenstaande zwangere vrouw met een baby geen andere uitweg zag dan een nieuwe asielaanvraag in te dienen toen zij naar Albanië zou moeten terugkeren, toont echter niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van kennelijke onredelijkheid. Inzake verzoeksters uitleg wijst de Raad erop dat uit de stukken van het dossier en de verklaringen van verzoekster blijkt dat verzoeksters echtgenoot en vader van de kinderen tevens in Antwerpen woonde, zodat niet is uitgesloten dat verzoekster indertijd op hem een beroep kon doen, en uit de stukken van het dossier blijkt tevens dat verzoekster haar tweede asielaanvraag (deze onder een valse identiteit) nog heeft ingediend terwijl haar eerste asielaanvraag nog hangende was voor het Commissariaat-generaal, zodat zij op dat moment nog niet wist dat haar eerste aanvraag werd afgewezen en zij niet kan voorhouden dat zij op dat moment moest terugkeren naar Albanië. Verzoekster was niet meer zwanger maar haar tweede kind was 7 maanden oud op het ogenblik van de tweede asielaanvraag. Alleszins getuigt de bestreden beslissing niet van kennelijke onredelijkheid, nu de gemachtigde van de staatssecretaris de wettelijk voorziene mogelijkheid had om de bestreden beslissing te nemen en verzoekster niet ontkent dat zij voor zichzelf en de kinderen gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit en nationaliteit.

Waar verzoekster aanvoert dat zij reeds jaren voordien haar echte identiteit en nationaliteit heeft meegedeeld aan de stad Antwerpen "*maar dat (...) er steeds geantwoord werd dat er internationale paspoorten door haar dienden meegedeeld te worden*" merkt de Raad op dat verzoekster deze bewering niet staft met enig concreet gegeven en dat verzoekster niet verklaart waarom zij toen blijkbaar geen paspoorten wenste voor te leggen.

Waar verzoekster ten slotte aanvoert dat haar oudste zoon op het ogenblik van zijn aankomst in België één jaar oud was en de jongste in België geboren is en de kinderen enkel en alleen in België hun leven hebben opgebouwd, meent de Raad dat, hoewel dit een behartenswaardige situatie is, deze situatie niet meebrengt dat het kennelijk onredelijk zou zijn dat de gemachtigde van de staatssecretaris het bedrog dat verzoekster gepleegd heeft, laat doorwegen in zijn beslissing. De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij aanvoert dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij indertijd maakte om onder een valse naam en identiteit een asielaanvraag en een machtiging tot verblijf aan te vragen en dat verzoekster dus zelf verantwoordelijk is voor de huidige gevolgen daarvan voor zichzelf en haar kinderen.

De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing slechts een gedeeltelijk feitenrelaas wordt weergegeven omdat er nergens wordt vermeld dat verzoeksters echtgenoot werd geregulariseerd op 17 december 2009 en omdat geen rekening wordt gehouden met de hypothese dat, wanneer verzoekster bij haar echtgenoot was gebleven, zij veel sneller geregulariseerd kon worden.

De bestreden beslissing betreft enkel verzoekster en haar kinderen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat enkel verzoekster voor zichzelf en haar twee kinderen een valse identiteit en nationaliteit heeft opgegeven. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat de echtgenoot van verzoekster gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit of nationaliteit. De echtgenoot van verzoekster werd op 16 november 2009 gemachtigd tot verblijf. Het getuigt bijgevolg van zorgvuldigheid van het bestuur en van een correcte feitenvinding om in de bestreden beslissing die steunt op artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet, enkel melding te maken van de personen die gebruik gemaakt hebben van een valse identiteit, namelijk verzoekster en de kinderen.

Dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met een hypothetische toestand die nergens blijkt uit de stukken van het dossier, kan niet beschouwd worden als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens
Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:*

(...)

Zoals reeds vermeld in de feitelijke uiteenzetting is verzoekster en haar echtgenoot L. G. na hun gemeenschappelijke asielaanvraag in augustus 1998 uit elkaar gegaan en hebben zij gedurende een aantal jaren geen contact gehad hoewel ze beiden in Antwerpen zijn blijven wonen.

De echtgenoot L. G. heeft geen enkel voordeel gehad op het ogenblik dat verzoekster en de beide kinderen op 30.2.2005 geregulariseerd werden. Hijzelf bleef illegaal in België wonen en ontving telkens negatieve beslissingen op zijn regularisatieaanvragen.

Uiteindelijk werd L. G. zelf geregulariseerd en ontving hij een BIVR op 17.12.2009.

Vóór deze datum was er al contact tussen verzoekster en haar echtgenoot. Vanaf het ogenblik dat zij beiden zijn gaan samenwonen werd door L. G. zijn adresverandering doorgegeven aan DVZ Brussel in het kader van zijn regularisatieaanvraag.

Uiteindelijk werd L. G. ingeschreven op het adres bij verzoekster op 21.10.2010.

Uit de samenstelling van het gezin d.d. 3 maart 2011 (zie stukken) wordt L. G. vermeld als gezinshoofd. Als burgerlijke staat wordt er vermeld : gehuwd met L. S. sedert 8.10.1996.

Op dit bewijs van "samenstelling van het gezin" staat verzoekster en staan de beide kinderen nog steeds vermeld onder hun valse naam K..

Er kan dus vastgesteld worden dat verzoekster nog steeds gehuwd is met L. G. en dat zij opnieuw een gezin vormden sinds 2009 en dat L. G. sinds 21.10.2010 daadwerkelijk ingeschreven is op het adres van verzoekster.

Wanneer de bestreden beslissing wordt uitgevoerd dient verzoekster het grondgebied te verlaten hoewel zij de echtgenote is van L. G. die toegelaten werd tot een onbeperkt verblijf in België en dienen zijn beide kinderen L. E. en L. B. eveneens het land te verlaten.

Het feit dat het gezin zal gescheiden worden maakt een inbreuk uit op artikel 8 van het EVRM, des te meer omdat er geen enkele duidelijkheid is omtrent de duur van de scheiding en dat er evenmin enige zekerheid is dat verzoekster de toelating zal krijgen van DVZ om naar België terug te keren (en dit gelet op de fraude bij de asielaanvraag).

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950

en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. De verwerende partij merkt op dat in de gegeven omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster van haar partner wordt gescheiden, maar enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat ze zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De staatssecretaris kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoekster dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten. Verzoekster toont niet aan dat een gezinsleven in het land van herkomst niet mogelijk is.

Artikel 8.2 van het EVRM vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in artikel 8.1. vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden. Verzoekster betwist niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten voorzien is bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde oogmerken, namelijk de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. De verwerende partij merkt op dat als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen, met inbegrip van de verwijdering ervan.

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.2.3.2. Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij sinds 2009 opnieuw een gezin vormt met haar echtgenoot met wie zij in augustus 1998 uit elkaar was gegaan en dat zij sinds 21 oktober 2010 weer samenwonen, wat blijkt uit een bijgevoegd attest. Zij verduidelijkt dat haar echtgenoot een verblijfsrecht in België heeft en dat zij en de twee kinderen het grondgebied moeten verlaten en gescheiden zullen worden van de echtgenoot.

In casu refereert verzoekster aan de band die ze heeft met echtgenoot om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. De Raad aanvaardt dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven in België.

Het betreft een weigering van een voortgezet verblijf, zodat er *in casu* een inmenging is in het gezinsleven van verzoekster en het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging dient te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij en haar echtgenoot hun gezinsleven niet kunnen verderzetten in Albanië. Verzoekster geeft hiervoor geen enkele reden op in het verzoekschrift en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster en de twee kinderen in december 2010 – januari 2011 naar Albanië zijn gereisd (fax van de stad Antwerpen naar de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 januari 2011 met als bijlage de Albanese paspoorten afgeleverd in Albanië op 3 januari 2011 met uitreisstempel 7 januari 2011).

Alleszins strekt de bestreden beslissing er niet toe het gezinsleven van verzoekster en de kinderen te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster en de kinderen om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven en heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster en de kinderen definitief van de echtgenoot/vader worden gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij uit het Rijk wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de inmenging in het familiaal leven van verzoekster en haar kinderen niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Inbreuk op artikel 13, § 2bis van de Wet van 15.12.1980

Artikel 13, §2bis stelt:

(....)

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekster L. S. bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en ook aan haar minderjarige kinderen L. E. en L. B.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet gegeven aan verzoekster in haar hoedanigheid van ouder en wettelijke beheerder over de persoon en de goederen van de beide minderjarige kinderen. In de bestreden beslissing wordt zeer duidelijk aan de drie personen afzonderlijk een bevel gegeven.

Artikel 13, § 2bis behelst enkel een sanctie voor de vreemdeling die de in het artikel opgesomde feiten heeft gepleegd. Aan deze persoon kan de Minister of zijn gemachtigde een einde stellen aan het verblijf. Het is duidelijk dat L. E., geboren op 6.7.1997 en L. B., geboren op 8.2.1999 op geen enkele manier vals of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude hebben gepleegd vermits zij op het ogenblik van de asielaanvraag op 6.9.1999 respectievelijk 2 jaar en 7 maanden oud waren.

Het bevel om het grondgebied te verlaten lastens L. E. en L. B. dient nietig verklaard te worden.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster over het hoofd ziet dat ook haar kinderen een verblijfsrecht verkregen met gebruik van een valse identiteit. Verzoeksters kinderen hebben bovendien het statuut van hun moeder gevolgd teneinde een verblijfsvergunning te verkrijgen, zodat het geenszins kan worden betwist dat ook zij op heden het statuut van hun moeder volgen. De verwerende partij wijst erop dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakte en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden ten gevolge van de keuze die zij maakte. Verzoekster is dan ook zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin zij zich thans bevindt en de gevolgen daarvan voor zichzelf en haar omgeving.

3.3.3. Artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Verzoekster voert aan dat haar kinderen geen fraude hebben gepleegd aangezien zij op het ogenblik van de asielaanvraag van 6 september 1999 respectievelijk twee jaar en zeven maanden oud waren en dat aan hen afzonderlijk geen bevel kan worden gegeven op basis van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 6 september 1999 onder een valse naam en valse identiteit van zichzelf en van haar twee kinderen, een asielaanvraag heeft ingediend. Verzoekster heeft er op dat moment voor gekozen haar kinderen een valse identiteit en nationaliteit te geven, waardoor dus ook voor de kinderen valse of misleidende informatie werd gebruikt en fraude werd gepleegd die van doorslaggevend belang was voor het later verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Er is geen reden om aan te nemen waarom de bestreden beslissing niet op verzoekster én de kinderen van toepassing zou kunnen zijn, alleszins toont verzoekster niet met concrete gegevens aan in hoeverre dit een schending inhoudt van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet.

Bovendien werd op de bijlage 26 die aan verzoekster werd afgeleverd naar aanleiding van haar asielaanvraag op 6 september 1999 uitdrukkelijk vermeld dat de kinderen de procedure van de ouders volgen en ook op de bijlage 26bis van 28 oktober 1999 werden de namen van de kinderen vermeld. Ook op de machtiging tot verblijf van 25 mei 2005 werden verzoekster en haar twee kinderen onder hun valse identiteit vermeld. Hieruit blijkt dat de kinderen steeds het statuut van hun moeder hebben gevolgd en uit de bestreden beslissing blijkt dat dit ook nu het geval is.

Aan de kinderen van verzoekster werd geen afzonderlijk bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, zoals verzoekster voorhoudt in het middel, maar de kinderen worden vermeld in het enig bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster voert geen wetsbepaling aan die door deze handelwijze zou zijn geschonden.

De schending van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET